

LBRIS | We know
FLAVIA LASCU books

ÎN BRATELE IADULUI,
CU GÂNDUL LA RAI
roman

CÎȘMIGIU
books

CUPRINS

Prolog	7
Capitolul 1	10
Capitolul 2	23
Capitolul 3	38
Capitolul 4	113
Capitolul 5	154
Capitolul 6	210
Capitolul 7	264
Capitolul 8	345
Epilog	394

PROLOG

- Dana, draga mea, mâncarea e gata! Te așteaptă pe masă! Eu trebuie să plec la muncă pentru că am întârziat deja!

- Bine, mamă! Îți mulțumesc! O zi frumoasă!

- Mulțumesc, draga mea! Și, Dana... *TE IUBESC!*

Ochii ei sunt ațintiți asupra mea, iar privirea-mi dă fiori pe șira spinării. Pare că ar vrea să plângă și trădează atât de multă iubire și înțelegere! Îi zâmbesc, dându-i de înțeles că sentimentul este reciproc, și-mi îndrept atenția către problema care așteaptă rezolvare în caietul cu pătrățele.

Oare ce trebuie să fac de acum? Mi-am dat seama care dintre cei doi are mai mulți bani, dar cum aflu cât dă fiecare surorii lor? Of, fir-ar să fie de matematică! Nu cred c-o voi înțelege vreodată!

Mă ridic sfioasă și merg înspre bucătărie. Pe masă, supa cu tăieței aburindă îmi îmbată simțurile! Deschid ușa cuptorului și găsesc, la cald, farfuria cu snițelul și cartofii prăjiți! Mă bucur și instantaneu uit de problema de la matematică. Mă hotărâsc să mă așez la masă; doar e mâncarea mea preferată.

Mănânc încet, încercând să savurez și să păstrez cât mai mult în gură deliciul fiecărei îmbucături. Îmi spăl conștiincios farfuriile, pe care le pun la uscat în

suportul argintiu pentru vase, aflat în dreapta chiuvetei de la bucătărie. Șterg masa și mă întorc la blestemăția de problemă ce așteaptă, încă, rezolvarea.

Oare câți bani i-au dat ăștia surorii lor? Of! Și, până la urmă, ce e atât de interesant cât i-au dat? I-au dat și gata! Mă încrunt.

Fruntea mi se încrețește și știu că, în vecii vecilor, nu o să fiu în stare să-mi dau seama care este logica după care sunt concepute aceste probleme și, drept urmare, nici nu voi putea afla rezolvarea singură, așa că mă ridic hotărâtă de pe scaunul biroului meu mic, dar cochet, trag adânc aer în piept și pornesc înspre dormitor.

Deschid, cu o combinație ciudată de sentimente, ușa camerei. Simt agitație, emoție, teamă, dar și bucurie. E întuneric și mă hotărâsc să nu aprind încă lumina.

Merg bâjbâind, mai mult pe pipăite, până în mijlocul încăperii, unde știu că se află patul și îmi încerc, cu inima deja în gât, norocul:

– Tată, te rog, am o problemă la matematică pe care nu reușesc, nicicum, să o rezolv!

Tăcere de mormânt și nicio mișcare

– Tată, am nevoie de ajutor, te rog, trezește-te!

Aud un mormăit și simt cum nasul mi se strâmbă. Am o senzație acută de vomă și fac un pas înapoi.

Doamne, cum duhnește!

Mă hotărâsc să plec în grabă, știind ce va urma, dar nu apuc să fac nici doi pași și luminița palidă de lângă pat se aprinde.

Mă opresc îngrozită și mă întorc privind spre omul ce, cu mare greutate, reușește, târziu, să se ridice în capul oaselor și acum e la distanță de 10 centimetri de mine.

Ochii îi sticlesc și pe chip i se citește furia oarbă și o răutate pe care n-am văzut-o niciodată, nu-mi doresc s-o mai văd vreodată și pe care niciun copil nu ar trebui să o vadă vreodată.

Mă privește țintă în ochi și respiră apăsător.

Am impresia că-mi voi goli mațele acum, aici, dacă mai respiră încă o dată înspre mine.

Doamne, în ce hal duhnește! îmi răsună constant în cap într-o repetiție nebună.

Mă mai privește o dată, adânc în ochi, răsuflă și ridică amenințător mâna deasupra capului meu...

CAPITOLUL 1

Laura Pausini îmi gâdilă timpanul.

„In asenza di te” mă umple de o căldură stranie și întreaga-mi ființă se mișcă în ritmul suav al muzicii. Mă rog, întreaga ființă interioară, căci ar fi ciudat, în mijlocul celui mai aglomerat bulevard al orașului, să dansez cu o persoană imaginară, numai de mine știută.

Cine știe dacă te vei gândi la mine / Dacă vei vorbi cu prietenii / Pentru a nu mai suferi pentru mine...

Gândurile-mi dansează, împletindu-se și răsucindu-se într-un tandru și pasional vârtej, și totul în jurul meu se oprește.

Tumultul orașului a dispărut într-o secundă și, odată cu el, și oamenii. Mașinile par să fi înghețat, lumina e difuză și mă pomenesc singură.

Stăpână în lumea mea divină, execut pași perfecți de vals vienez lângă misteriosul prinț ce-mi populează gândurile, zilele, serile... pe scurt, întreaga viață! Și dansăm, și ne îmbrățișăm, îi simt respirația și privirile noastre se întâlnesc. El, idolul meu, e blond, înalt și cu ochii de un albastru ireal, un albastru în care cerul senin al celei mai călduroase zile de vară devine frate cu marea liniștită, peste care-și fac de cap pescărușii.

Simt cum mi se accelerează bătăile inimii, pe care le aud deja în străfundul timpanelor.

Dansez nemaipomenit! Nici nu știam că pot dansa atât de bine, iar el mă conduce cu pași siguri într-un tărâm de basm de unde pot culege vată de zahăr roz, cu care să-mi îmbăt simțurile.

Îmi ard buzele după sărutul lui cu aromă de trandafiri, iar gândul îmi transformă fața într-o vâlvătaie roșu-sângerie!

Încerc să întorc privirea, dar el se oprește, oarecum obraznic de brusc, din dans. Mă privește de parcă dorește să-mi citească în ochi toate secretele sufletului și-și apropie fața de a mea! Da! Sunt o carte deschisă ce așteaptă să fie explorată!

Aș vrea să mă arunc asupra lui precum un vultur flămând, însetată de sărutul fierbinte, dar aștept răbdătoare, conștientă fiind de faptul că inevitabilul se va produce în curând și, aproape defensiv, închid ochii.

Nici nu apuc să trag aer în piept și simt pe buze cea mai dulce aromă ce mi-a fost dat să gust vreodată. E o combinație delicioasă între trandafir și portocală, iar buzele-i sunt mai fierbinți decât o zi la ora de vârf, în cel mai călduros deșert.

Simt apăsarea lui, iar mâinile i se joacă în părul-mi strâns, cu greu, la spate, în ceea ce se vrea a fi o frizură sofisticată. De fapt, e un coc stângaci, prins cu emoție.

Un amalgam de trăiri mă inundă, tăindu-mi respirația și încerc să-i răspund sărutului fără a părea prea insistentă ori prea timidă.

Într-un târziu reușesc să respir, și...

– Ce faci, aiurito? Uită-te pe unde mergi! Ce nai-ba...

Casc ochii mari.

– Vai, domnule, vă rog să mă scuzați! Eu... eu...

Reveria se sfârșește, iar eu sunt smulsă brutal din visare. Încă am vederea încețoșată, dar, privind în jurul meu, îmi dau seama că aproape am dezlănțuit Infernul.

Hârtii împrăștiate peste tot! O geantă diplomat din piele neagră, curată, ce miroase a scump, aruncată cât colo, o pată maronie ce udă trotuarul curat...

Ridic privirea și încremenesc. Parcă sunt paralizată. Am mușchii încordați și uit să respir. Am senzație de leșin și mi-e serios teamă să nu cad din picioare. Îmi amintesc că trebuie să trag aer în piept și-mi vin în fire.

În fața mea e el, pardon, EL: înalt, blond, cu ochii de un albastru ireal, acel albastru în care cerul celei mai calde zile de vară dansează tango clasic cu marea liniștită, peste care planează, mari, sublime, păsări de un alb virgin. Deși privirea-i trădează furia, orice femeie, oricât de cerebrală și impasibilă ar fi, s-ar putea pierde în ea, cu nule speranțe de regăsire.

Fac un pas înapoi pentru a-mi oferi luxul de a-l studia!

Ah! E mai înalt decât putusem desluși. 1,85 poate? Osatura feței e atât de diferită de a altor oameni pe care îi cunosc. Pomeții evidenți seamănă cu niște culmi ale unor munți pe care îi zărești în depărtare. Fruntea, ca mătasea, netedă, curată, părând a fi moale la atingere, e brăzdată acum doar de urmele furiei pe care, e cât se poate de evident, că o simte, iar buzele... ah, buzele, nu

foarte mari, dar definite și cărnoase, stârnesc în mine un sentiment nou, nemaîntâlnit în cei 30 de ani de viață.

E îmbrăcat cu un costum albastru-închis, sobru, scump la prima vedere, o cămașă de un alb imaculat, descheiată la primii doi nasturi, iar butonii de la mâneci de un argintiu impecabil, lucrați fin și cu bun gust, strălucesc complice în bătaia soarelui la fiecare mișcare a mâinilor lui. Și mâinile, Doamne, mâinile lui atât de masculine, atât de puternice și incitante, cu degete lungi, mediu de groase, și câteva firicele timide ivindu-se și făcându-mă să-mi doresc să ating pielea aceea catifelată cu un bronz decent, aproape invizibil. Nu are cravată și asta-i dă un aer atât de sexy, încât m-aș putea lichefia chiar acum sub privirea-i încă furioasă din cale-afară!

Pantofii pe care-i poartă îi conferă un aer de om de succes pentru care nu pare să conteze banul!

Părul, cu grijă pieptănat și aranjat până în cel mai mic detaliu, e dat pe spate, astfel încât fruntea îi este complet goală, și e adorabil să-l privești!

Cine știe dacă te vei gândi la mine / Dacă vei vorbi cu prietenii / Pentru a nu mai suferi pentru mine încă îmi răsună în străfundul timpanului, gâdilându-mi sufletul.

Încerc să-mi văd reflexia în vreo vitrină, ori vreo oglindă, dar nu e niciuna lângă mine și vreau să-mi pot imagina cum arăt acum.

Sunt roșie ca racul, până în vârful urechilor, și de asta sunt sigură, pentru că simt că-mi arde fața, iar urechile parcă mi se desprind de cap. Mă cunosc și știu că m-am îmbujorat mai ceva ca la primul sărut, și că

zona dintre pomeți și lobul urechii este albă. Culoarea mi-a părăsit buzele, care acum sunt palide, iar ochii mai că mi-au ieșit din orbite!

Îi închid o secundă și-mi imaginez că aș fi singură într-o pădure umbroasă! Sunt mică... mică de tot și mă pot ascunde într-o scorbură ori sub vreo ramură mai stufoasă, și nimeni nu mă poate găsi. Sunt în siguranță acum și aerul proaspăt și răcoros al pădurii îmi mai alină bătăile inimii, ce strigă cu disperare la mine! Parcă ar vrea, cu tot dinadinsul, să-mi părăsească pieptul și să zboare înspre lumi doar de ea știute, și asta mă sperie!

Trag aer în piept și deschid ochii, știind că în vis nu am, de data aceasta, nicio scăpare. Observ, abia acum, că am mâinile strânse în pumn și că pumnii mi s-au încleștat atât de tare, încât mă dor.

Oare-i voi mai putea deschide vreodată? Întrebarea-mi trece șăgalnic prin minte.

Înăuntrul meu se dă o bătălie între două EU complet diferite: eu, cea rușinată, care-și dă seama că reveria ei a condus la accidentarea unui trecător și că acum, o parte din el, e împrăștiată pe trotuarul fierbinte și curat, și eu, cea care se bucură ca un copil care sare coarda pentru prima dată, doar pentru că-și vede Făt-Frumosul în carne și oase.

Ce grea luptă trebuie să duc, acum, cu mine!

Mai arunc o privire înspre el. Timpul s-a dilatat. Îmi pare că a trecut un veac din clipa în care l-am văzut.

Îi arunc o ultimă otheadă, de jos în sus. O otheadă în care sfiala se combină cu un curaj parcă nebun. E

perfect! Nu pot să cred că există un bărbat exact, identic cu cel din visul meu. Îl privesc de la picioare înspre cap, însă mă opresc îngrozită în zona pieptului.

Oh! Nu!

Îmi opresc privirea, împietrind în dreptul pieptului bărbatului din unicul meu vis. Parcă o mie de săgeți îmi străpung ochii.

Cămașa lui, vizibil scumpă, este, acum, mânjită de o pată mare de cafea. Abia acum îmi dau seama de unde apăruse mica baltă de pe caldarâm.

Aoleu! I-am vărsat cafeaua! AOLEU! Sunt pierdută! O să mă pună să-i cumpăr o cămașă identică! Ce mă fac acum?

Pare că plutesc într-o gaură neagră. Totul a dispărut în jurul meu și mă simt prinsă într-un vârtej puternic.

Sunt amețită! Da, asta e! O să leșin!

Închid ochii și, spre marea mea uimire, reușesc să respir!

Nu! Pot să fac asta, ce naiba! TREBUIE să fac asta!

Deschid ochii și-l privesc atent! E exact ca în visul meu: bărbatul vieții mele! E încruntat și deja bate nervos din picior.

N-au trecut nici două minute din momentul în care contactul atât de brutal și neașteptat cu muntele seducător de bărbat din fața mea a avut loc, dar în mintea mea a trecut o jumătate de veșnicie.

Îmi scot cu teamă și sfială căștile din urechi. Laura Pausini continuă să-și spună povestea muzicală și realizez cât de tare îmi suna în timpane.

Aplec capul și privesc țință la pantofii lui, știind clar că trebuie să-l ridic și să mă confrunt cu furia omului de lângă mine. E ca și cum aș ridica o piatră de moară, dar mă străduiesc și reușesc.

Acum, privirile noastre se întâlnesc. În timp ce ochii mei trădează nevoia de iertare, ai lui sunt reci și crunți. Arată de parcă ar vrea să mă alerge pe tot bulevardul, iar când m-ar prinde, m-ar scutura zdravăn.

Realizând cât este de nervos, mă hotărâsc să renunț la zâmbetul pe care voiam să i-l afișez în mod inocent.

– Domnule, eu... eu... Va rog să mă iertați! spun mai mult în șoaptă, iar degetele mâinilor mi se împreunează în față într-o rugăciune, aidoma unei eleve ce nu și-a făcut tema, dar care cere clemență.

– Fetițo! Unde ți-e gândul?

La tine, vreau să țiș din toți rărunchii! Te visez de luni de zile și acum te întâlnesc! Dar îmi înghit dorința nebună de a-i aduce micul meu secret la cunoștință și ascult spășită.

– Lovești în plin oamenii pe stradă, le împrăștii lucrurile, îi MURDĂREȘTI ZDRAVĂN cu cafea și apoi nu poți spune decât *eu... eu...* bâlbâindu-te?

Sunt clare ironia și furia din glasul lui. Mă ironizează și asta m-a enervat întotdeauna. Mă supăr, mă umplu de furie și aș declanșa o avalanșă verbală prin care să-i fac cunoscut ceea ce simt... dacă n-aș fi vinovată, dar acum nu pot decât să-mi înghit nodul de furie și frustrare din gât și să rămân spășită, în mijlocul

străzii, ascultându-l ca o fetiță certată de părintele ei furios!

Sunt îmbrăcată într-o pereche de blugi negri, strânși pe corp. Genul acela de pantaloni care-mi dă impresia că mă îmbrac frumos și pe care-i port cu mare plăcere. Am un maiou alb, cu un decolteu pătrat destul de adânc și, deși urăsc să fiu fluierată pe stradă, mă înroșesc la ocheadele fugare ale bărbaților care mă întâlnesc.

Am părul strâns într-o coadă de cal înaltă, poate prea înaltă, și împletit pe trei sferturi, ceea ce-mi oferă o combinație de aspect îngrijit și rebel. Nu-mi stă rău cu frizura asta!

Nu m-am mai vopsit de mulți ani. De fapt, nu vreau să-mi amintesc ce s-a întâmplat când mi-am vopsit părul pentru prima și ultima oară, deci șatenul închis spre brunet e complet natural. Nu-mi prea place. Îmi lasă impresia că sunt ștearsă, monotonă, invizibilă, însă încă nu am curaj să mi-l vopsesc din nou.

Îmi amintesc, ca și cum ar fi fost ieri. Nu aveam mai mult de 15 ani când am hotărât să devin blondă. Aveam impresia că blondele sunt mai frumoase, mai dorite de băieți. Majoritatea fetelor din clasa mea își începuseră viața sexuală, dar eu nu știam nici cum e să te sărute cineva. Culoarea naturală a părului de acum e identică cu cea de atunci. Nici măcar o schimbare.

Mă privesc în oglinda mică a băii înghesuite din apartamentul cu două camere în care locuim de ceva vreme, deja. Sunt complet ștearsă! Palidă, parcă lipsită

de viață! Sunt o fantomă, de aceea nu se uită nimeni la mine, dar acum totul se va schimba! Rup ambalajul vopselei, îmi pun tacticos mănușile și, după douăzeci de minute, am în păr un blond... de fapt, mai mult un șaten-blond, departe de cel al colegelor mele, însă noua înfățișare mă bucură și parcă am o altă aură. E ca și cum acum m-am născut. Simt o mare ușurare și nu știu de unde vine. Bucuria îmi năpădește fiecare celulă nervoasă din corp. Îmi pun pe buze un luciu roz, nu foarte strident, zâmbesc și trag adânc aer în piept. Dansez cu eul meu interior! Dansez frenetic și-mi imaginez cum e să nu mai fiu singură. Sentimentul e delicios!

După 30 de minute, sunt smulsă brutal din visare de zgomotul cheii care se rotește amenințător în broasca ușii. Sar ca arsă!

Nu se poate!

Mă năpustesc asupra dulapului și-mi îndes părul sub prima căciulă pe care reușesc să pun mâna. E lung și-mi e greu, dar trebuie să reușesc.

Clipesc, de parcă aș vrea să închid ochii pentru totdeauna; încet și apăsător! Tremur din toate încheieturile, picioarele parcă au devenit o gelatină ce stă să se topească, iar sângele mi s-a strâns într-o parte necunoscută a trupului, căci obrajii-mi sunt mai albi decât făina.

– Tată! spun mai mult șoptit și aud cât de tare-mi tremură vocea – bine ai venit! Ți-e foame?

În fața mea stă un om de statură medie, cu pielea încrețită mult prea timpuriu decât ar fi fost cu trebuință,